

“মৰমৰ সন্তানসকল - গৃহস্থ ব্যৱহাৰ চম্ভালিও পঢ়াৰ পাঠ পঢ়ি থা কা, এইয়া হৈছে দেৱী-দেৱতা হোৱাৰ কলেজ, তোমালোক
ভগৱান-ভগৱতী (দেৱী-দেৱতা) হ'ব লাগিব”

প্ৰশ্ন: শিৱ বাবাৰ বলিহাৰীৰ গায়ন কোনটো কৰ্তব্যৰ কাৰণে কৰা হয় ?

উত্তৰ: শিৱ বাবাই সকলো সন্তানক মূল্যহীনৰ পৰা অতি মূল্যবান বনায়। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান, পতিতৰ পৰা পাৱন বনায় সেয়ে তেওঁৰ বলিহাৰীৰ গায়ন কৰা হয়। যদি শিৱবাবা নাহিলহেঁতেন তেনেহ'লে আমি সন্তানসকল কোনো কামৰে নাছিলো। দৰিদ্ৰ-নিবাসী পিতা আহিছে দুখীয়া মাতা-কন্যাসকলক দাসত্বৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, সেয়েহে পিতাক দৰিদ্ৰ-নিবাসী বুলি কৈ পিতাৰ বলিহাৰীৰ গায়ন কৰা হয়।

গীত: মাতা অ' মাতা, তুমি হৈছা ভাগ্য বিধাতা.....

ওম্ শান্তি! সন্তানসকলে নিজৰ মাঁৰ মহিমা শুনিল। এনেয়েতো সকলোৰে নিজৰ মাঁ আছে। এওঁ হৈছে জগদম্বা। তোমালোকে জানা এইয়া কাৰ মহিমা। জগত অম্বাৰ কিমান ডাঙৰ মেলা লাগে। জগত অম্বা কোন হয়- এইয়া কোনেও নাজানে। পৰমপিতা অথবা ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ অথবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি যি সকল উচ্চ হয় তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে জগত অম্বা হৈছে ব্ৰহ্মকুমাৰী সৰস্বতী। জগত অম্বাক যিমানবোৰ হাত আদি দেখুৱাইছে তেনেকুৱাটো নহয়। দেৱী সকলৰো ভূজা দেখুওৱায়। বাস্তৱতে মনুষ্যৰ দুখনহে ভূজা থাকে। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ। বাকী মনুষ্যৰ দুখন ভূজা। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো দুখনেই ভূজা থাকে। সূক্ষ্ম বতনত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ থাকে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ হোৱা কাৰণে চতুৰ্ভূজ ৰূপ দেখুৱাইছে। সূক্ষ্ম বতনতো মম্মা-বাবা আছে। বিষ্ণুৰো সাক্ষাৎকাৰ হয়। দুখন ভূজা লক্ষ্মীৰ আৰু দুখন ভূজা নাৰায়ণৰ। বাকী কোনো মনুষ্যৰ চাৰিখন ভূজা নাথাকে। এইয়াটো কেৱল বুজাবলৈ বিষ্ণুৰ ৪ খন ভূজা দেখুওৱা হৈছে। দেৱী সকলক ইমানবোৰ ভূজা দিয়ে, কিন্তু তেনেকুৱা নহয়। সৰস্বতী, কালি আদি-আদি অনেক চিত্ৰ বানাইছে। বাস্তৱত তেনে কোনো নাই। এইয়া হৈছে সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ অলংকাৰ। তোমালোক এতিয়া ভক্ত নোহোৱা। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। পঢ়া পঢ়ি আছে। ভগৱান আহি ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিয়ে। ভক্তসকল হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ। সকলোৰে চিত্ৰ ৰাখিব। কৃষ্ণৰো ৰাখিব, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো ৰাখিব, ৰাম-সীতাৰো ৰাখিব, গুৰু নানক আদিৰো ৰাখিব। এয়া আমৰ চাটনিৰ দৰে। কাৰোৱে উপজীৱিকাৰ (occupation) কথা নাজানে। বুজি পোৱা উচিত যে আমি তেওঁলোকক কিয় পূজা কৰোঁ? তেওঁলোকৰ মাজত উচ্চৰো উচ্চ কোন? ভক্তৰ মাজত মুখ্য শিৰোমণি ভক্ত নাৰদক দেখুৱাইছে আৰু নাৰীৰ মাজত শিৰোমণি ভক্ত মীৰাক দেখুৱাইছে। কাহিনীত লিখিছে- যেতিয়া লক্ষ্মীৰ সমস্বৰ হৈছিল..... এতিয়া সমস্বৰতো সত্যযুগতহে হয়। এইয়া হৈছে নৰক। এই সকলোবোৰ দৃষ্টান্ত বনোৱা হয়। বাস্তৱত কোনো এজনৰ কথা নহয়। এই সময়ত সকলো নৰ-নাৰী দ্ৰোপদী আৰু দুৰ্যোধন। দ্ৰোপদীসকলে মিনতি কৰে - হে ভগৱান, নাওঁঠ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। চিত্ৰত দেখুওৱা হয় ভগৱানে শাৰী দি থাকে। কয় - ২১ জন্ম নাওঁঠ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে। এতিয়া পিতা আহিছে- সকলো দ্ৰোপদীক ৰক্ষা কৰিবলৈ। শ্ৰীমতত যদি চলা তেনেহ'লে ২১ জন্মলৈ কেতিয়াও নাওঁঠ নোহোৱা। সেয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। সোধে - বাবা, মই লক্ষ্মীক বৰণ কৰিব পাৰিম নে? পিতাই কয় নিজৰ অন্তৰ দাপোনত চোৱা যে মই যোগ্য হয়নে? এই সময়ত প্ৰত্যেক মনুষ্য মাত্ৰতে ৫ বিকাৰে প্ৰৱেশ কৰি আছে। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দেৱী-দেৱতা এই ভাৱততে আছিল। এতিয়াতো সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। সত্যযুগত এটাই সন্তান হয়, সেয়াও যোগবলৰ দ্বাৰাহে। আগতীয়াকৈ সাক্ষাৎকাৰো হয়। যিদৰে তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰা - আমি ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ম। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীৰ মাজত ৰাসৰ সাক্ষাৎকাৰো হয় যে আমি ভৱিষ্যতে এনেকৈ শ্ৰীকৃষ্ণৰ সৈতে ৰাস কৰিম। পিতাই বুজাইছে - ইমান ভূজাধাৰী দেৱী নাথাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দুখনেই ভূজা। তেওঁলোকক বিষ্ণুৰ অৱতাৰ বুলি কোৱা হয়। বিষ্ণুৰ সাম্ৰাজ্য... তেওঁক মহালক্ষ্মী বা নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয়। নৰ-নাৰায়ণৰ মন্দিৰত চতুৰ্ভূজৰ ৰূপ দেখুৱায়। মহালক্ষ্মীৰো দেখুৱায়। লক্ষ্মীক জগত অম্বা বুলি কোৱা নহয়। লক্ষ্মী কোনো ব্ৰহ্মকুমাৰী নহয়। ইয়াতহে ব্ৰহ্মকুমাৰী আছে। সৰস্বতীৰো গায়ন আছে - ব্ৰহ্মাৰ মুখবংশাৱলী সৰস্বতী। ব্ৰহ্মকুমাৰী সৰস্বতীক জগত অম্বা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা যে আমি প্ৰজাপিতাৰ মুখ বংশাৱলী। এবিধ হৈছে কলিযুগী ব্ৰাহ্মণ আৰু দ্বিতীয়বিধ হৈছে তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। সেই ব্ৰাহ্মণ হৈছে দৈহিক যাত্ৰা কৰোৱা কোষ বংশাৱলী, তোমালোক হৈছে মুখ বংশাৱলী। তোমালোক হৈছে আত্মিক যাত্ৰা কৰাওঁতা। তোমালোক সকলো ব্ৰহ্মা মুখবংশাৱলী গৈ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। ইয়াত মুখ্য হৈছে মম্মা, যাৰ ইমান মহিমা গোৱা হয়। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ

সকলো মনৰকামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা। তোমালোকো তেওঁৰেই সন্তান হ'লা। জগত অম্বাই ৰাজযোগ শিকায় যাৰ দ্বাৰা ২১ জন্ম স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ সেয়েহে তেওঁক শিৱ-শক্তি সেনা বুলি গায়ন কৰা হয়। লক্ষ্মী হৈছে মহাৰাণী, তেওঁৰ এটাই সন্তান হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আৰু জগত অম্বাৰ কিমান অনেক সন্তান আছে। গতিকে জগত অম্বাৰ দুখনেই ভূজা। সেইদৰে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো দুখনেই ভূজা। চিত্ৰত বহুত খেলি-মেলি কৰি দিছে। নাৰায়ণক ক'লা, লক্ষ্মীক বগা বনাই দিছে। এনেকুৱাটো হ'ব নোৱাৰে - নাৰায়ণ ক'লা বৰণৰ আৰু লক্ষ্মী বগা বা কৃষ্ণ ক'লা আৰু ৰাধা বগা হ'ব। পিতাই বহি বুজায় - বৰ্তমান সকলো ক'লা। তোমালোক স্বৰ্গত পৱিত্ৰ আছিল। সেয়েহে বগা আছিল। পিছত কাম চিতাত বহাৰ বাবে ক'লা হৈ গ'লা। কৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। সুন্দৰ হৈছে সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে আকৌ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰি কৰি অন্তিমত আহি শ্যাম বৰণ হয়। কৃষ্ণৰ আত্মাই পুনৰ জন্ম লৈ থাকে। তাৰ পিছত সেই জানো নাম থাকে। এই সময়ত সেই আত্মা তমোপ্ৰধান অৱস্থাত আছে। সত্যযুগৰ আদিত দেৱী-দেৱতা থাকে। তেওঁলোকেই ৮৪ জন্ম ল'ব। এইয়া হৈছে ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ।

তোমালোক সন্তানসকলে মম্মাৰ মহিমা শুনিল। মম্মাৰ মহিমা বেলেগ আৰু লক্ষ্মীৰ মহিমা বেলেগ। কেনেকুৱা কেনেকুৱা যে চিত্ৰ বনাইছে। কালিক এনেকুৱা জিভা দেখুৱাইছে। এনেকুৱাতো কোনো মনুষ্য নাথাকে। সূক্ষ্ম বতনতো এনেকুৱা কালি নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰহে থাকে। বিষ্ণু হৈছে যুগল ৰূপ। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীকো তোমালোকে সূক্ষ্ম বতনত দেখুওৱা। তেনেহ'লে কালিৰ ভয়ংকৰ ৰূপ কেনেকৈ আহিল, কালিৰ ৰূপ অতি ভয়ানক দেখুৱায়। হিংসা (violence) কৰোঁতা এনেকুৱা কোনো শক্তি থাকিব জানো! প্ৰত্যেকটো কথাৰ বাবে পিতাই বুজনি দি থাকে। ভিন্ন-ভিন্ন চিত্ৰ আছে। পিছে মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। সূক্ষ্ম বতনত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ..... তাৰ ওপৰত মূলবতন, য'ত শিৱ আৰু শালিগ্ৰাম থাকে। সিমানেই, ইয়াৰ ওপৰত আৰু একো নাই। বাকী এই যিবোৰ চিত্ৰ আদি আছে সেয়া ভক্তি মার্গৰ সামগ্ৰী। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এইবোৰ নাথাকে। জ্ঞান আৰু ভক্তি - জ্ঞান অৰ্থাৎ দিন, ভক্তি অৰ্থাৎ ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ দিন হৈছে জ্ঞান আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি ভক্তি। সত্যযুগ-ত্ৰেতা হৈছে দিন, দ্বাপৰ-কলিযুগ হৈছে ৰাতি। এতিয়া হৈছে ঘোৰ-অন্ধকাৰ ৰাতি। আকৌ দিন হ'ব। পিতাই কয় মোৰ জন্ম সংগমত হয়। কলিযুগৰ অন্ত ঘোৰ-অন্ধকাৰ, সত্যযুগৰ আদি উজ্জল-পোহৰ। সংগমতেই আহি মই তোমালোকক বুজাওঁ। এই ভক্তি মার্গত যে ইমানবোৰ চিত্ৰ আছে- তাৰ ভিতৰত মুখ্য হৈছে পতিত পাৱন শিৱবাবা। এই সময়ত মনুষ্য মাত্ৰই পতিত। এইয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। যদিহে শিৱবাবা নাহিলহেঁতেন তেনেহ'লে সকলো একেবাৰে মূল্যহীন হ'লহেঁতেন। শিৱবাবাহে বলিহাৰী কিয়নো পতিতক পাৱন বনায়। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান পতিত, সকলো দুখী। প্ৰথমে পাৱন আত্মাসকল আহে সেয়েহে সত্ৰোপ্ৰধান হয়, পিছত সত্ৰো, ৰজো, তমো অৱস্থাত আহিবলগীয়া হয়। প্ৰত্যেক বস্তুৰ ক্ষেত্ৰতে এনেকুৱা হয়। সবু শিশু সত্ৰোপ্ৰধান হয় সেয়েহে কোৱা হয় ব্ৰহ্ম জ্ঞানী আৰু শিশু একে সমানৰ। তাৰ পিছত সত্ৰো, ৰজো আৰু তমো অৱস্থালৈ আহিবই লাগিব। আকৌ পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্ৰোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। দুনিয়াও সত্ৰোপ্ৰধান আছিল, এতিয়া তমোপ্ৰধান। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্ৰোপ্ৰধান পিতাইহে বনাব পাৰে। পিতাক নজনাব কাৰণে সকলোকে স্মৰণ কৰি থাকে। কিমান যে চিত্ৰ আদি বনাই থাকে। কিন্তু সেইবোৰৰ ভিতৰতো কোনো মুখ্য দেৱতা নিশ্চয় থাকে। যিদৰে বাবাৰ ওচৰতো বহুত চিত্ৰ আছিল। তাৰ ভিতৰত শ্ৰী নাৰায়ণৰ মুখ্য আছিল। শিখ ধৰ্মৰ হ'লে, যদিও শিৱ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰ চিত্ৰ ৰাখে তথাপি গুৰুনানকহে বেছিকৈ স্মৰণ কৰিব। উচ্চৰো উচ্চ ভগৱানে এজনেই, তেওঁৰ মহিমাও লিখা আছে। সতনাম, কৰ্তা পুৰুষ, অকালমূৰ্ত....সত্যযুগ আদিত সত্য, সত্যেই হয় অৰ্থাৎ এয়া যি চক্ৰ সেয়া সত্য হয়। তেনেহ'লে এই চক্ৰ নিশ্চয় লগাবই। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি বুজাই। ভক্তিমাৰ্গত বগা কৃষ্ণৰ মন্দিৰ বেলেগ, ক'লা কৃষ্ণৰ মন্দিৰ বেলেগ দেখুৱাই। কৰবাত শিৱৰো ৰাখে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো ৰাখে। এওঁলোকৰ উপজীৱিকাৰ কথাটো নাজানে। পিতাই আহি তোমালোক সন্তানসকলক সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাই, স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাই চক্ৰৱৰ্তী ৰজা বনায়। যদিও তোমালোক সকলো গৃহস্থী, তথাপি পঢ়াৰ পাঠ গ্ৰহণ কৰা। বৃদ্ধ আইতাসকলক সোধা- তোমালোক ক'লৈ যোৱা? ক'ব- আমি ভগৱানৰ কলেজলৈ যাওঁ। ভগৱানে কয়- মই তোমালোকক দেৱী-দেৱতা বনাও। ভগৱানে পঢ়ায়, ভগৱান-ভগৱতী বনায়। পিছে এনেকুৱা নহয় যে সত্যযুগত কোনো ভগৱান-ভগৱতীৰ ৰাজ্য বুলি কোৱা হ'ব। নহয়, সেয়া হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য। বিদেশী সকলে কয় - প্ৰভু কৃষ্ণ। আমেৰিকাৰ লোকে যেতিয়া দেখে যে এয়া দেৱতাৰ চিত্ৰ তেতিয়া এখন চিত্ৰৰ দামেই লাখ দুই লাখ দি দিয়ে। প্ৰাচীন বস্তু দেখিলে লাখ টকা দিবলৈকো মান্তি হৈ যায়। তথাপি নিদিয়, পুৰণি বস্তু যে। পুৰণি মানে ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। সকলোতকৈ পুৰণি দেৱী-দেৱতাৰ চিত্ৰবোৰ। ভক্তি মার্গত কিমান চিত্ৰ বনায়। যেতিয়া ভক্তি মার্গ আৰম্ভ হয় তেতিয়া সোমনাথ মন্দিৰ বনায়। পিতাই বুজায় - ভাৰতবাসী কিমান ধনবান আছিল, এতিয়াতো ভাৰত কিমান নৰক হৈ গৈছে! একেবাৰে ভিখাৰী কঙাল হৈ গ'ল। এনে ভাৰতৰ বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হোৱা উচিত। তোমালোক সন্তানসকলে গোটেই বেহদৰ ভূগোল-বুৰঞ্জীৰ কথা জানা। সত্যযুগত দেৱতাসকলে নাজানিব। এই জ্ঞান প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়।

তাত কোনো পতিত নাথাকে যাক জ্ঞান শুনাবলগীয়া হ'ব। এই জ্ঞান প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। তেন্তে আকৌ এই গীতা কৰ পৰা আহিল। এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ বনোৱা হৈছে। নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে নতুন জ্ঞান দৰকাৰ। ইছলামী জ্ঞান আছিল জানো? ইব্ৰাহীম আহিল ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, জ্ঞান দিলে। নতুন কথা নহ'ল জানো। ইয়াত এই গীতা, ৰামায়ণ, ভাগৱত আদিত বহুত মিছা কলংক লগাইছে। পিতাই কয়, মোৰ গ্লানি আটাইতকৈ বেছি কৰে - সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। যেতিয়াই এনেকুৱা গ্লানি হয়, তেতিয়াই ভাৰতবাসী মহান দুখী হৈ পৰে আৰু তেতিয়াই মই আহো। এই সময়ত সকলো পতিত। গোটেই বিশ্বৰ সকলোকে পাৱন বনাবলৈ মইহে আহো, সেয়েহে পতিত দুনিয়াৰ বিনাশ কৰি পাৱন দুনিয়াৰ স্থাপন কৰো। এই পুৰণা দুনিয়াক পাহৰি যোৱা। 'মনমনাভব'। পিতা আৰু সম্পত্তিক মনত পেলোৱা। তোমালোকেই এই ৰাজযোগ শিকি পুনৰ দেৱী-দেৱতা হোৱা। এইয়া হৈছে ৰাজযোগৰ শিক্ষা লোৱাৰ ঐশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। ইমান ডাঙৰ মহাবিদ্যালয়, চিকিৎসালয় তথাপি তোমালোকে তিনি ভৰিৰ (অলপমান) মাটিও নোপোৱা! পিতাই কয় মই তোমালোকক গোটেই বিশ্বৰ মালিক বনাই আছো। এইয়া হৈছে চিকিৎসালয়ৰ ও বিশ্ব বিদ্যালয়। চিকিৎসালয়ৰ পৰা স্বাস্থ্য আৰু বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ পৰা ধন পোৱা যায়। পিতাই কয় মই পঢ়াবলৈ আহিছো, কিন্তু তিনি ভৰিৰ মাটিও পোৱা নাযায়! মই হৈছো দৰিদ্ৰ নিবাসী। কন্যা, মাতাসকল একেবাৰে দুখীয়া হয়, তেওঁলোকৰ হাতত একোৱে নাথাকে। পিতাৰ অধিকাৰ সন্তানে পায়। বাস্তৱতে স্ত্ৰীক অৰ্দ্ধাঙ্গিনী বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত হিন্দু নাৰীক কয়- তোমাৰ পতি, গুৰু-ঈশ্বৰ সকলো হয়। কিন্তু অৰ্দ্ধাঙ্গিনীক জানো এনেকৈ কয় যে মই গুৰু, ঈশ্বৰ আৰু তুমি দাসী হোৱা। পিতাই আহি এই দাসত্বৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে। প্ৰথমে লক্ষ্মী তাৰ পিছত নাৰায়ণ। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ –

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) আত্মিক যাত্ৰা কৰিব লাগে আৰু অন্যকো কৰাব লাগে। সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান বুদ্ধিত ৰাখি স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে।
- (2) দেৱী-দেৱতা হ'বলৈ এই পুৰণা দুনিয়াক পাহৰি পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে। নতুন জ্ঞান পঢ়িব আৰু আনকো পঢ়াব লাগে।

বৰদান: মহাবীৰ হৈ সঞ্জীৱনী ঔষধৰ দ্বাৰা মূৰ্ছিত জনক চেতনশীল কৰোঁতা শক্তিমান হোৱা
যিদৰে সূৰ্য স্বয়ং শক্তিশালী হোৱাৰ বাবে চাৰিওফালে নিজৰ শক্তিৰে পোহৰ বিলাই দিয়ে, তেনেকৈ শক্তিমান হৈ অনেকক সঞ্জীৱনী ঔষধেৰে মূৰ্ছিত সকলক চেতনশীলকৰাৰ সেৱা কৰি থাকা, তেতিয়া মহাবীৰ বুলি কোৱা হ'ব। সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে যে আমি বিজয়ী হৈ থাকি অন্যকো বিজয়ী বনাব লাগিব। বিজয়ী হোৱাৰ সাধন হৈছে সদায় ব্যস্ত হৈ থকা। স্ব-কল্যাণ নাইবা বিশ্ব কল্যাণৰ কাৰ্য্যত ব্যস্ত হৈ থাকিলে বিঘ্ন-বিনাশক বায়ুমণ্ডল গঢ়ি উঠিব।

স্লোগান: অন্তৰ সদায় এজন পৰমাত্মাৰ লগত লাগি থাকক - এইয়াই সঁচা তপস্যা।

!! ওঁম্ শান্তি !!